

9

Tiszták, hősök, szentek

Pietrelcinai
Szent Pio

Danica
KÖNYVKIADÓ

2014

Ferenc már gyermekkorától látta őrangyalát és gyakran beszélgetett is vele

Gyermekkor Pietrelcinában

Pio atya 1887-ben született egy dél-olaszországi kis faluban, Pietrelcinában. Szülei mélyen tisztelték Assisi Szent Ferencet, ezért fiukat a Francesco, vagyis a Ferenc névre keresztelték. Édesapja, Grazio Forgione és édesanyja, Giuseppa nagy szeretetben nevelték őt és négy testvérét, Mihály nevű bátyját és három húgát, Felicitát, Pellegrinát és Graziát. Grazia később apáca lett.

A szülők pásztorkodással foglalkoztak, és reggeltől estig a földeken dolgoztak. Pietrelcina vallásos falu volt, így a Forgione család is minden nap részt vett szentmisén a házuk közelében álló Szent Anna-templomban. A szülők írástudatlanok voltak, ezért hallomás után megtanult bibliai történeteket meséltek gyermekeiknek, akik ezeket örömmel hallgatták. A család esténként együtt imádkozta a rózsafüzért.

Úgy tartják, hogy Ferenc már gyermekkorától kezdve látta Jézust, Szűz Máriát és az őrangyalát, sőt beszélgetni is szokott velük. Amíg gyermek

Ferenc felöltötte a szerzetesi öltözetet és letette a szükséges fogadalmakat

Szerzetesi évek

Az ifjú Ferenc tizenöt évesen elindult a Benedetto melletti Morconéba, hogy felvételét kérje a Kapucinus Ferences Testvérek Rendjébe. 1903-ban belépett a noviciátusba. A noviciátus a szerzetesi élet kezdete, újoncidő, amikor a szerzetesi életmód alapjait tanulják meg a jelentkezők. Ferenc felöltötte a szerzetesi öltözetet, amit habitusnak neveznek, és megkapta a Pio nevet. Szegénységi, szüzességi és engedelmességi fogadalmat tett.

Pio szeretett volna minél vallásosabban élni, kereste az Istenhez vezető utat. Előfordult, hogy napokig nem étkezett, mert elegendő volt számára a szentáldozás. Gyakran kínozták különös lázrohamok. Éjszakánként rejtélyes támadások is érték a fiatal novíciust. Egyik éjjel hatalmas fekete kutya képében támadt rá a gonosz. A szobájából kiszűrődő kiáltások megrémítették a szerzetestársakat, de Pio atya bátran viselkedett. Reggelenként gyakran láttak rajta sebeket és kék foltokat.

Egészségi állapota miatt felettesei szerzetesi fogadalmának letétele után hazaküldték szülőföldjére, hogy ott erősödjön meg.

Gesztenye és kenyér

Pio atya számtalan csodát tett, melyeket a körülötte élő barátok, hívők, lelki gyermekek és rokonok beszámolóiból ismerhetünk.

Első csodája a nagynénjéhez, egy Daria nevű asszonyhoz köthető. Pio atya egy zsák gesztenyét küldött neki ajándékba. A gesztenye hamar elfogyott, az üres zsák pedig a házban maradt. Egy alkalommal tűz ütött ki a házban, és a nagynéni arca megégett. Az asszony nagy ijedtségében az arcához emelte a zsákot, amit Pio atya küldött neki, s csodák csodája, az égésnyomok abban a pillanatban eltűntek róla.

A második világháború alatt csak nehezen, jegyekért cserébe lehetett kenyeret kapni. Pio atya monostorának is mindössze két vekni kenyér jutott. Ő azonban nem keseredett el, hanem bement a templomba imádkozni. Amikor visszatért a monostor ebédlőjébe, társai csodálkozva néztek rá és a sok kenyérre, amelyeket magával hozott. Ámuldozva kérdezték tőle: „Hol kaptad ezt a több vekni kenyeret?” Ő pedig szerényen csak annyit felelt: „Egy zárándok az ajtónál nekem adta őket.”

A Jóisten Pio atya imádságára megsziporította a két vekni kenyeret

A mandulafák megáldása

Tavasszal a mandulafák virágoztak és jó termést ígértek San Giovanni Rotondóban, néhány nappal később azonban hernyók érkeztek, és felfalták a virágokat.

A gazdák a mandulatermésből éltek egész éven át, így kétségbeesetten próbálták megállítani a hernyók pusztítását. Miután egyedül nem boldogultak, Pio atya segítségét kérték. Ő megnézte a fákat a zárda ablakából, és úgy döntött, hogy megáldja azokat. Ünnepi ruhába öltözött, és imádkozni kezdett. Amikor befejezte az imát, a szenteltvízzel a kereszt jelét rajzolta a levegőbe, a fák irányába. Másnapra a kártevőknek nyoma sem volt, a fák viszont csupaszon, virágok és levelek nélkül álltak egymás mellett. Az elkeseredett gazdák lemondtak a termésről. Később mégis csoda történt, a fákon abban az évben virágok nélkül is megtermett a mandula, a parasztok pedig bőséges termést takaríthattak be.

A tudósok is vizsgálták a különleges természeti jelenséget, ám semmiféle tudományos magyarázatot nem tudtak adni rá.

megállapodott egy kövön. A lány gyorsan utána szaladt és felvette. A következő nap találkozott Pio atyával, aki azt mondta neki: „Legközelebb figyelj a szélre! Ha nem tettem volna a lábamat a levélre, a szél messze röpítette volna, le a völgybe.”

Pio atya nemcsak az emberekkel állt szoros lelki kapcsolatban, hanem az állatokkal is, elsősorban a madarakkal. A szerzetes példaképéhez, Assisi Szent Ferenchez hasonlóan értett a madarak nyelvén, azok pedig hallgattak rá. Pio atya meleg nyári délutánokon örömmel időzött vendégeivel, barátaival és szerzetestársaival a kolostor kertjében álló hatalmas citrusok, fenyők és gyümölcsfák hűvösében. Egy forró nyári napon a szerzetesek éppen a kolostor kertjében, az árnyas fák alatt beszélgettek, amikor a madarak hirtelen hangos csicsérgésbe kezdtek, s megzavarták a baráti beszélgetést. A madárzaj feldühítette a lobbanékony természetű Pio atyát, aki haragosan rászólt a madarakra: „Maradjatok csendben!” Azok pedig szót fogadtak a szerzetesnek, és elcsitultak. A kolostor lakói csodálkozva figyelték az állatokat, majd tovább folytatódott a vidám baráti összejövetel.

Pio atya Assisi Szent Ferenchez hasonlóan értett a madarak nyelvén